

ՆՈՐ ԿԵՆՆՔ.

Կէս զիշեր էր: Մինչ ի տաղնապ ցաւոց բուռն
Կմաշուէի կէս քուն մոռ, կէս արթուն.
Մինչ երանի՛ կուտայի լաւ օրերուս
Եւ յերկնից լոկ բժշկութեան մնացել յոյս.
Մինչ ակնապիշ աղօտափայլ զամբարին
Ատեն առեն վայ կուտայի իմ կեանքին,
Որ վիճակուեց Հայաստանիս սուրբ կարօտ
Առնուլ ի զիլիկ հիւսնդութեան մահահոտ,
Եւ յուսահատ յուզմունք սրտիս վշտաբեկ
Կսպառնային փութացընել մահուան տէգ.
Մէկ յոյս չբնաղ կկապէր զիս այս կեանքին,
Եւ այն յոյսն էր ապագայ փառքն իմ ազգին:

**

Մինչ աչքս մոլար բնական բերմամբ հիւանդաց՝
Չեղուն, անկիւն կյածէին սղազեղաց,
Յանկարծ յորմին արծանացաւ զերթ ստուեր
Հսկայածեւ քաջազանգուր մի պատկեր,
Որ մեղմագին կարծես այս բան կհնչէր.
«Դեռ մեռնելու, ո՛րդեակ, ժամդ չէ հասեր.
«Ջրեզ փրկեց աստուածասէր՝ բարի կեանք,»
Մէկը կասէր թէ խօսողն է հայրն իմ Հայկ:

**

Դոյզն ինչ խնցաւ փոխուեցաւ դէմք ստուերին,
Աւրիշ քաջ մի բարբառեցաւ սուր ձեռին.
«Դու որ առ սէր Հայաստանի տարագիր
«Մայրենիդ զիրկ եւ կեանք Ազգիդ զոհեցիր.
«Դու, որ սիրես կրօնն ու շէգուն հայկական,
«Պիտի ապրիս», կարծես խօսողն էր Արամ:
Եւ մէկմէկէ ետեւ հսկայք քաջայաղթ
Կշարուէին դեմքն ուրախ եւ զուարթ.
Մին ազգութեան, այլ որ կրօնի ախոյեան,
Տիգրան, Տրդատ, Վառմաշապուհ եւ Վարդան,
Պայազատներ բազրատունեաց, Ռուբենեանց,
Աշոտ, Լեւոն պարծանք զահուն հայկազանց,
Կընէին ինձ ոսկեփետուր խոստմունքներ,
Եւ կազդէին դեռ այս կեանքը պինդ զրկել:

**

Տարօրինակ յանկարծ լոյս մը ծագեց ի պատին
Սպիտակափայլ ալեօք մարդ մի Խաչ ձեռին.
Մէկ քայլափոխ քրաւ զալու դէպ ինձի,
Բայց խորհուրդը փոխեց՝ կանգնեց մեկուսի.
«Բաւական է կրած խաչդ, թող խրատ
«Լինի, ծայնեց, ուխտի զրժել ծնողացդ.»
Սիրտս կասէր. «պատկերն է Սուրբ Գրիգորի,
Եւ խիղճս. «իրաւ, ուխտիս, խոստմանս զրժեցի.»
Եւ խոստացայ երդմամբ ծերոյն ահաւոր,
Չղջմամբ սրբել յանցանքներս բիւրաւոր,
Եթէ երկինք կեանքս այնչափ կազդուրեն,
Որ ձեռքս եւ ոտքս յօղուտ ազգի ծառայեն:

**

Առատուեան արփին գտաւ զիս յեցուած
Դրասեղանիս եւ յայլ խորհուրդ ընկամած.
Յաւս էր մեղմած, զամբար շիջած, ստուերք անտես.
Կխորհէի. ինչո՞ւ նախնիքս զուարթեա
Երեսցան ինձ եւ քաջալեր կուտային,
Յոյսս քիւեռել այս անցաւոր, հէք կեանքին:
Յանախնկալս բացուեցաւ դուռ սննեկիս,
Բժիշկս ուրախ կարդաց ինձի աւետիս.
Այս օր բացման ճեմարանին է հանդէս
Դեռ դու հիւանդ մահճին մէջը սլառկեր ես.
Յայնժամ նախնեաց ուրախութիւնն հասկացայ
Եւ նոր սիրով կեանքիս ամուր փարուեցայ:

ՀԱՅԿՈՐԴԻ.

1864.

Ի Վ. ԿԱՐԱՆՈՒՄ.

Ա. Զ. Գ. Ա. Յ. Ի. Ն.

ՊԱՇՏՈՆԱՏՈՒՈՒԹԻՒՆԻ.

Արժ. Մամբրէ Վարդապետ Սանա-
սարեանց՝ ի տեղի Արժ. Կարապետ Վար-
դապետի Գալստեան կարգեցաւ ի Փո-
խանորդութիւն Վիճակին Հայոց Հ. Նա-
խիջեւանի, եւ վերջինն փոխադրեցաւ ի